

Un Rabin și un Mitropolit – prieteni buni

În memoria Înalt Prea Sfințitului Mitropolit Corneanu

De Getta Neumann

S-au cunoscut de tineri, în anii ' 60. Rabinul Dr. Ernest Neumann, tatăl meu, rostise cuvinte calde la înscăunarea tânărului preot Nicolae Corneanu, în 1962, ca arhiepiscop al Timișoarei. Au devenit prieteni. Amândoi erau însuflețiți de idealuri înalte și înțelegeau mesajul biblic în esența sa umanistă. Amândoi ascultau glasul inimii și cel al rațiunii.

Împreună cu Sebastian Kräuter, episcopul catolic, au format triumviratul înțelegerii și al respectului reciproc, mânați de, cum zicea rabinul Neumann, „hotărârea ca prin mijlocirea credinței în același unic Dumnezeu să facem pe toți păstorii noștri să devină o familie unitară, ținând seamă de adevărul evidențiat de profetul Maleahi, *Oare nu avem cu toții același Părinte ceresc, oare nu același Dumnezeu ne-a creat pe toți?* (Maleahi 2:10)

Era mai mult decât o colaborare între culte, era o conviețuire. De Crăciun, Anul Nou și Paști, se ținea o recepție în vila Mitropoliei, unde se întruneau lumea clericală și floarea municipalității și intelectualității timișorene. Rabinul în fotoliul Biedermeyer, la dreapta Mitropolitului instalat pe canapea avea locul de onoare la măsuța pe care se serveau mici sandwichuri cu brânză și roșii, ținându-se cont de restricțiile alimentare ale cașrutului. Zeci de ani, Rabinul Neumann a fost *maître de cérémonie* la Mitropolie, el desemna pe cel care urma să ia cuvântul la reuniunile festive, având grijă să nu neglijeze niciun cult, nicio persoană. De sărbătorile noastre, de Rosh Hashana, de Hanuca, Mitropolitul Corneanu era mereu prezent în sinagogă, alături de reprezentanți ai altor culte. De două-trei ori pe an, Rabinul mergea în vizită la Mitropolit să stea de vorbă despre treburile comunitare, despre spiritul vremurilor, despre una și alta.

Erau foarte apropiați. Era o prietenie de suflet, dincolo de interesele profesionale, de exigențele misiunii lor în cadrul comunității ortodoxe, respectiv celei evreiești. Îmi amintesc, aveam opt-nouă ani, de o seară în care Mitropolitul a cinat la noi acasă. Atmosfera era de o convivialitate destinsă, musafirul nostru era bonom și spiritual. Simțeam că îi plăcea familia noastră.

A ținut mult la mama mea. El era afabil și atent, mama, naturală și inimoasă. Conversau cu plăcere. Nu pot să uit cât de emoționant a vorbit Mitropolitul la înmormântarea mamei. La un moment dat, i s-a sugrumat vocea, se vedea că lupta cu lacrimile.

După pierderea părinților mei am continuat să-l văd. Mă amuza când își amintea cum, când eram fetiță, recitam *Lidice* de Jebeleanu, mă întreba despre Daniel, fiul meu, povestea despre cum a fost și nu va mai fi. Acum doi ani a aflat că sunt în oraș și a trimis vorbă să-l chem la telefon. Și-a luat rămas bun.

Să-i fie amintirea binecuvântată !